

Thành Phố Tình Yêu

Contents

Thành Phố Tình Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9

Thành Phố Tình Yêu

Giới thiệu

Thể loại: Truyện ngắn Độ dài: 5 chương Anh yêu thành phố này, cũng chỉ bởi một nguyên nhân, nơi này có em. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-pho-tinh-yeu>

1. Chương 1

Tình cảm Kiều Hủy dành cho thành phố quốc tế hóa này rất nhạt. Một nơi xa hoa hào nhoáng, tình người bạc bẽo, mùa hè quá nóng còn mùa đông lại quá lạnh, căn bản là, chỉ có một mình cô ở đây.

Ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao chạm tới mây của Từ thị, ánh mặt trời quá chói mắt.

Cô làm tại một công ty tổ chức lễ cưới hàng đầu thành phố, nửa năm trước được thăng lên chức chuyên gia tổ chức lễ cưới, đã có thể độc lập đứng ra hoàn thành công việc. Hôm nay, cô đến đây để trao đổi về một vụ cô mới nhận được.

Tổng – Từ kết thông gia, cả hai bên đều có gia thế hoành tráng, nhà họ Tổng có quyền, nhà họ Từ có tiền. Những cuộc hôn nhân mang tính chính trị của đám nhà giàu xuất hiện khá nhiều trên TV hay trong tiểu thuyết, cũng có ở đời thực, tuy nhiên, không hề mang màu sắc cổ tích.

Cô thư ký đưa Kiều Hủy vào phòng tiếp khách. Kiều Hủy gõ hai cái lên cánh cửa đã mở, thoáng liếc qua đã thấy một cô gái mặc bộ váy màu xanh lam thướt tha đang đứng bên cửa sổ. Cô rất có ấn tượng với chiếc váy này, đó là mẫu mới với số lượng có hạn tại tuần lễ thời trang Milan năm nay.

Cô nàng trợ lý ở chỗ cô cực kỳ mê mấy mẫu mới trên tạp chí thời trang, còn nói, nếu đời này có được một bộ như vậy thì có chết cũng không tiếc. Nhưng cô nàng ấy đâu biết, những thứ xa xỉ trong mắt người bình thường, lại quá tầm thường trong mắt người có tiền, nói gì đến chuyện sống chết?

Kiều Hủy lắc đầu, gạt bỏ nỗi đa sầu đa cảm của mình, nở một nụ cười chuyên nghiệp rồi lễ phép nói: “Chào cô, cô Từ, tôi là người của công ty tổ chức lễ cưới Hoa Duyệt, phụ trách lễ cưới của cô và anh Tổng, chúng ta đã trao đổi qua điện thoại trước đó rồi.”

Từ Tịnh Ngôn nghe thấy tiếng nói liền quay đầu, mỉm cười với Kiều Hủy rồi khẽ nói: “Cô Kiều, mời ngồi.”

Khuôn mặt bình thản, giọng nói dịu dàng, thái độ điềm tĩnh, hẳn là người dễ gần. Kiều Hủy thầm đánh giá trong lòng rồi tìm một chỗ ngồi không xa không gần.

Thật ra, giàu có như nhà họ Từ thì hẳn là có một đội ngũ chuyên trách đảm nhận việc chuẩn bị, chẳng cần phải mời công ty khác đến lo thủ tục lễ cưới, dù rằng danh tiếng của Hoa Duyệt cũng khá lớn.

Từ Tịnh Ngôn nhấp một ngụm trà nhài, điềm tĩnh nhìn Kiều Hủy và mỉm cười: “Tôi biết cô, cô Kiều, thiết kế trong hôn lễ của Tân Đồng rất xuất sắc, thế nên tôi đã tiến cử cô với anh trai tôi, hy vọng cô cũng có thể tổ chức cho tôi một hôn lễ nổi bật.” Vừa dứt lời, như nghĩ ra chuyện gì đó, cô ấy bổ sung: “Tân Đồng là thư ký của anh trai tôi.”

Thì ra là nhờ lễ cưới nửa tháng trước, cô đã được nhà họ Từ để mắt đến, có điều, cũng vì thế mà cô đắc tội với không ít người.

Kiều Hủy nhoen miệng, “Cảm ơn cô Từ đã khen, nhất định tôi sẽ cố hết sức. Xin hỏi, cô thích phong cách lễ cưới nào?”

Cô nghiêm túc nhìn Từ Tịnh Ngôn, da cô ấy rất đẹp, gần như không thấy lỗ chân lông, cách trang điểm nhẹ nhàng tôn lên những ưu điểm trên gương mặt, mái tóc được vấn lên, làm nổi bật khí chất của một tiểu thư khuê các. Cô đã từng thấy chú rể họ Tống trên báo, đó là một người vô cùng tuấn tú. Cô có thể tưởng tượng ra cảnh hai người họ đứng cạnh nhau, chắc chắn rất đẹp đôi.

Chỉ có điều, Kiều Hủy không hề nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của một cô dâu trên gương mặt Từ Tịnh Ngôn.

Từ Tịnh Ngôn không suy nghĩ nhiều mà trả lời ngay: “Tôi không biết.”

Trong những lần đi tiếp xúc với khách hàng, câu “Không biết” chẳng khác gì câu “Tùy!” trong khi đi ăn, thật khiến người khác khó xử. Có điều, khách hàng là Thượng đế, cô chỉ có thể dốc hết sức giải nỗi ưu phiền cho họ. Cũng giống như người thầy đã dẫn cô vào nghề từng nói, đó là cơ hội ngàn năm có một, nếu làm tốt thì sẽ một bước lên mây, ngụ ý là, nếu làm không tốt thì cô đành phải cuốn gói ra đi.

Vì vậy, sau khi nhận vụ này, Kiều Hủy đã chuẩn bị trước trên nhiều phương diện. Với câu trả lời của Từ Tịnh Ngôn, cô không tỏ ra bối rối mà thay đổi một phương thức khác, mở bản thiết kế trong laptop ra, từ tốn giải thích: “Tôi đã tham khảo rất nhiều lễ cưới lớn trong và ngoài nước, trước mắt có mấy phương án này, cô Từ, cô xem xem có hài lòng không?”

Từ Tịnh Ngôn khẽ nhún mày, nghiêm túc nhìn những bản thiết kế trước mắt, trăm hoa như gấm, rất nhiều điểm sáng, vừa nhìn đã biết là tốn không ít tâm sức, nhưng ngoài miệng thì lại nói: “Tôi không rõ nữa, nếu là cô, cô sẽ chọn kiểu nào?”

Không hiểu tại sao, Kiều Hủy lại cảm thấy câu nói này rất lạ, như thể còn có hàm ý khác, cô trả lời theo trực giác: “Đương nhiên là chọn kiểu mình thích nhất rồi.”

“Kiểu mình thích nhất...” Từ Tịnh Ngôn ngạc nhiên lắm nhấm câu đó, lại lập tức cười, “Không có sự lựa chọn, mà cũng không thích thì sao?”

Kiều Hủy kinh ngạc nhìn cô ấy, to gan lắm đoán, chẳng lẽ cô dâu không hài lòng với cuộc hôn nhân này? Sự phỏng đoán này có liên quan đến bí mật của nhà giàu, cô ngăn mình không tiếp tục phát triển dòng suy nghĩ.

Dường như Từ Tịnh Ngôn cũng ý thức được sự khác thường của mình, vội vàng điều chỉnh tâm tình rồi nói với Kiều Hủy: “Cô Kiều, ngại quá, đột nhiên tôi thấy không được thoải mái cho lắm, hay là chúng ta hẹn hôm khác đi?”

Kiều Hủy vội gạt đầu, “Tôi sẽ về sửa lại phương án cho tốt hơn, hy vọng lần sau có thể khiến cô hài lòng.” Quy toàn bộ trách nhiệm khi cuộc trao đổi không có kết quả về mình, điều này khiến Từ Tịnh Ngôn đánh giá cô rất cao, cô ấy khẽ gật đầu.

Cô thư ký lễ phép đưa Kiều Hủy đến cửa thang máy. Ở đó có mấy người đàn ông vận âu phục, rồi cô thư ký chợt cung kính lên tiếng: “Từ tổng.”

Người đàn ông cao nhất đứng ở giữa nghiêng người, khẽ gạt đầu, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt dừng lại trên Kiều Hủy chừng một giây rồi lập tức chuyển đi.

Ở đây, người được gọi là Từ tổng chỉ có anh trai của Từ Tịnh Ngôn, Từ Chính Ngạn, danh tiếng lẫy lừng.

Đó là lần đầu tiên Kiều Hủy nhìn thấy Từ Chính Ngạn.

Hai thang máy mở cùng một lúc, cô cùng những nhân viên khác bước vào cửa thang máy bên cạnh rồi dựa vào góc tường. Cô lặng lẽ trừng mắt nhìn. Từ lúc đến thành phố này, cô mới tập đi giày cao gót, học được cách nở nụ cười nịnh nọt. Hai gót chân đau nhức, chắc là bị trầy da, nhưng là vì sự sinh tồn.

Rời khỏi tòa nhà của Từ thị, cô không dám chậm trễ thêm nữa giây, nhanh chóng đi gặp chú rể Tổng Nghị để xin ý kiến.

Kết hôn vốn là chuyện vui, bình thường, cô dâu chú rể đều phấn khởi bàn bạc cùng nhau, hai bên gia đình chia nhau làm. Kiều Hủy cảm thấy, càng là gia đình lớn lại càng nhiều quy củ. Tuy nhiên, Tổng Nghị chỉ có một yêu cầu, đó là tất cả đều theo ý Từ Tịnh Ngôn, cô ấy thích thế nào thì làm theo thế ấy.

Kiều Hủy bắt đầu cảm thấy, vụ này có chút khó khăn rồi.

2. Chương 2

Tuy nhiên, Kiều Hủy không phải phiền muộn nhiều, vì chẳng bao lâu sau đó, cô đã thất nghiệp. Trước khi thất nghiệp, cô gặp lại Từ Chính Ngạn.

Mặt đối mặt, cô có thể nhìn anh kỹ hơn. Khuôn mặt điển trai, từ đầu đến chân, chi tiết nào cũng hoàn hảo, quả thật là một người đàn ông khiến người ta say mê, nếu như không nói chuyện lạnh lùng như thế này.

Hàng mi dày, đôi môi mỏng, nhìn thoáng qua đã thấy hoa đào rực rỡ, nhưng lại vô tình.

“Cô Kiều, rốt cuộc cô đã nói gì với Tịnh Ngôn?” Từ Chính Ngạn cau mày, lạnh lùng nhìn cô.

Đến giờ Kiều Hủy mới biết, tin đồn Từ Tịnh Ngôn muốn hủy hôn là sự thật. Chẳng lẽ muốn lấy cô làm vật hi sinh để đến giải thích với nhà họ Tổng sao?

“Tôi chỉ nói qua với cô Từ về việc bố trí cho lễ cưới thôi, bên anh Tổng cũng thế, không khác gì cả.” Kiều Hủy tỏ ra tự nhiên, không e dè trước ánh mắt sắc bén của anh.

Có điều, trong lòng cô lại thầm nghĩ, chẳng lẽ câu nói bất chợt kia của cô lại khiến tâm tình Từ Tịnh Ngôn sinh phản ứng hóa học? Chọn kiểu mình thích, bởi vì cô ấy không thích Tổng Nghị nên đã đào hôn?

“Tốt nhất là như thế, nếu không, cô không gánh nổi trách nhiệm này đâu.” Từ Chính Ngạn nói ít mà ý nhiều, giọng nói lạnh lùng đến kinh người.

Kiều Hủy khép hờ mí mắt, cười như không, “Đa tạ đã chỉ giáo.”

Đáng tiếc, sau đó, Kiều Hủy đã phải chịu trách nhiệm. Công ty sợ hai nhà Từ Tổng truy cứu, không cần biết có hiểu lầm hay không, cũng chẳng cần biết có phải do cô hay không đã sa thải cô, đưa thêm một tháng tiền lương. Nhưng chỉ cần như vậy, cô đã khó bước tiếp trong nghề này, người ngoài chỉ biết rằng, cô đã làm hỏng hôn lễ, nhà họ Từ không hài lòng về cô.

Thị phi nổi lên thì nhiều, nhưng với Kiều Hủy, chỉ đơn giản là vì cô không biết xấu hổ mà bò lên cao, lần này ngã xuống quá thảm, là báo ứng dành cho cô.

Kiều Hủy rất điềm tĩnh, cô nhớ lại câu nói của người thầy kia, họa phúc khôn lường, không phải chốn tốt lành.

Cô ôm cái hộp đựng đồ dùng trở lại phòng trọ, việc đầu tiên là ngủ nướng hai ngày. Đến thành phố này, ngày nào cũng đi sớm về muộn, vì bát cơm mà cả ngày nghỉ Chủ nhật cũng phải vắt óc suy nghĩ phương án, đã lâu rồi cô chưa được nghỉ ngơi tử tế.

Không có nụ cười giả dối, không có gương mặt trang điểm kĩ càng, không có đôi giày cao gót kinh khủng, lúc này, cô là Kiều Hủy, một Kiều Hủy chân thực. Bát cơm sinh tồn đã vỡ, cô bắt đầu lo đến việc phải đi tiếp, chỉ có điều, cô không biết mình còn chỗ nào để đi.

Cô còn chưa kịp suy nghĩ nhiều thì bất ngờ nhận được một cuộc điện thoại, chính là giọng nói dịu dàng ấm áp ấy: “Cô Kiều, tôi biết tin cô bị đuổi việc, xin lỗi, không biết...nên bồi thường cho cô thế nào mới phải?”

Gần đây, tin đồn về đám cưới hựt Tống Từ ngày càng nhiều, nhưng chỉ cần chưa có tin lễ cưới bị hủy, những tin đồn đó vẫn mãi chỉ là tin đồn.

“Chuyện tôi ra đi không liên quan đến cô đâu, cô đừng bận tâm. Cô Từ, thật ra, hôm đó tôi còn chưa nói hết. Có thể chọn thứ mình thích thì chắc chắn là tốt rồi, nhưng có đôi lúc, không được lựa chọn lại hạnh phúc hơn được lựa chọn, bởi vì ngộ nhỡ chọn sai.” Kiều Hủy thở dài một hơi, lại nói tiếp: “Hôm đó, anh Tống có nói với tôi, yêu cầu của cô chính là yêu cầu của anh ấy, anh ấy chỉ cần cô vui thôi.”

Có bao nhiêu người đàn ông có thể nói như vậy? Ít ra, người đó chưa từng nói.

Từ Tịnh Ngôn trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng chỉ nói bốn chữ: “Xin lỗi, cảm ơn.”

Cúp điện thoại, chuyện này đã không còn liên quan gì đến Kiều Hủy nữa.

Chẳng mấy chốc đã đến cuối tuần, bố mẹ Kiều Hủy gọi điện, giục cô về nhà xem mặt.

Bà Kiều khuyên bảo: “Thằng bé đấy trông cũng đứng đắn, là nhân viên ở cục thuế, gia đình giàu có, nhà cửa chuẩn bị xong xuôi hết rồi, có thấp đèn lồng cũng khó tìm được đấy...”

“Mẹ, điều kiện tốt như thế, làm gì đến lượt con?” Kiều Hủy đáp lại như lấy lệ, cô không hề thích chuyện lấy nhau mà không có tình cảm kiểu này.

“Vì một thằng như Trình Gia Hưng mà chạy đến một chỗ xa xôi, bây giờ mà còn định không lấy chồng vì nó à? Tình yêu có thể làm cơm ăn không? Mẹ nói cho mà biết, tháng sau Trình Gia Hưng lấy vợ rồi, mà nghĩ là nó cũng ngờ nghệch như mà à?” Bà Kiều càng nói càng nhỏ, sau đó là giọng hiền từ của ông Kiều: “Hủy Hủy, đừng trách mẹ con, bà ấy chỉ lo lắng cho con thôi.”

“Bố, con sẽ sắp xếp thời gian về.” Giọng Kiều Hủy rất bình tĩnh, không hề có vẻ lạ thường.

Nhưng chỉ có cô mới biết, khi nghe tin Trình Gia Hưng sắp kết hôn, cô đã không còn suy nghĩ được gì nữa.

Cô thần thờ thay quần áo, xuống cửa hàng tiện lợi ở tầng dưới mua một lốc bia. Cô đi ngang qua một chiếc xe xa hoa không hợp với bầu không khí bình dân ở đây, chợt tiếng còi vang lên, đối phương hạ cửa kính xe xuống rồi lãnh đạm gọi một tiếng: “Cô Kiều.”

Một lúc sau, Kiều Hủy mới có phản ứng, đáp lại một cách không mặn không nhạt: “Anh Từ? Sao anh lại đến đây?”

“Tôi đến tìm cô, có tiện nói chuyện không?”

Kiều Hủy biết, người có thân phận như Từ Chính Ngạn mà nói ra câu nghi vấn thì chính là câu trần thuật.

Anh hỏi cô như vậy, chẳng qua chỉ là phép lịch sự, đừng hỏi cô vì sao, chỉ bởi cô cảm thấy thế.

Có điều, cô và anh không thân quen đến mức có thể mời anh lên nhà, cũng không muốn ngồi trong cái xe chật hẹp mà đầy cảm giác bất an, cô đành dẫn anh đến sân thể dục của một trường tiểu học ở gần đó.

Đang là kỳ nghỉ hè nên ở đây cũng không nhiều người lắm. Mặt trời chưa xuống núi, ngồi dưới tán cây mà vẫn thấy nóng. Kiều Hủy nắm chặt lon bia ướp lạnh trong tay, nhìn những vệt lốm đốm trên mặt đất và hỏi anh: “Anh Từ muốn nói chuyện gì?”

“Tịnh Ngôn về nhà rồi, lễ cưới vẫn tiến hành.” Một luồng sáng đâm vào mắt anh, anh chỉ liếc qua khóe mắt nhìn về phía cô. Mái tóc xoăn màu nâu được búi trên đỉnh đầu, cô đeo một cặp kính gọng đen, áo phông trắng mặc với quần yếm, so với hai lần gặp trước, dáng vẻ này của cô giống học sinh hơn.

Kiều Hủy khẽ cười: “Thế thì phải chúc mừng rồi.”

“Tôi hy vọng, lễ cưới đó vẫn do cô sắp xếp, Tịnh Ngôn rất tin tưởng vào cô.” Từ Chính Ngạn nói câu này với giọng rất chân thành, không hề tỏ ra cao ngạo, “Tôi cũng nghĩ là cô có khả năng, lần trước, tôi lỗ mãng quá.”

Kiều Hủy đoán, có lẽ, đây là lần đầu tiên Từ Chính Ngạn nói chuyện nhẹ nhàng như vậy, nhưng cô không bao giờ quay lại đường cũ, trước kia đã vậy, bây giờ cũng thế.

Cô lắc đầu, nhướn mắt lên, nghiêm túc nói với anh: “Xin lỗi, tôi không có ý định quay lại Hoa Duyệt.”

“Nếu cô đồng ý, có thể đến bộ phận thiết kế của Từ thị làm, chúng tôi lúc nào cũng hoan nghênh cô tới.”

Từ Chính Ngạn tự tay ném cành ô liu đến, người khác có tìm cũng không được, nhưng không bao gồm Kiều Hủy, nhất là với một Kiều Hủy đang chịu áp lực tâm lý. Trong mắt cô, đó chỉ là sự bố thí.

Chẳng những cô không vui về đồng ý mà còn đứng dậy, vẻ mặt lãnh đạm, giọng nói lạnh lùng: “Anh Từ, ý tốt của anh, tôi xin nhận, tạm biệt.”

Tối hôm đó, Kiều Hủy uống say đến không biết gì nữa.

Sau khi tỉnh lại vào chiều hôm sau, cô trả phòng trọ rồi lên máy bay rời khỏi thành phố này.

3. Chương 3

Kiều Hủy không còn nhớ rõ “Chuyện cũ song thành” là gì nữa, chỉ cảm giác, chốn quê hương này cũng không khiến cô thấy ấm áp hơn thành phố kia là mấy. Càng đến gần lễ cưới của Trình Gia Hưng, ánh mắt lo lắng của bố mẹ và những lời an ủi của bạn bè càng khiến cô ngạt thở hơn. Nhưng không hiểu là chủ ý nực cười của ai, thiệp mời lại được gửi đến cho cô.

Không đi thì sợ người ta coi thường, đi thì lại sợ khó đối mặt được.

Bốn năm đại học, hai năm sau tốt nghiệp, người đàn ông bên cô sáu năm, giờ lại kết hôn với người khác.

Nhìn khung cảnh náo nhiệt của bữa tiệc, Kiều Hủy không thể hình dung được tâm trạng mình. Cô cúi đầu chạy, không ngờ lại đâm vào người khác, chớp mũi ê ẩm chọt hít phải luồng khí lạnh.

Cô run rẩy nói xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi.”

“Là...cô Kiều ư?” Là giọng nói quen thuộc, Từ Chính Ngạn.

Anh đến đây bàn về hạng mục làng du lịch, vừa khéo lại ở khách sạn này.

Anh đỡ Kiều Hủy, nắm lấy một bắp vai, khẽ nhịu mày, ánh mắt nhìn cô đầy vẻ quan tâm, “Không thoải mái ư?” Sau hôm trước, anh không thuyết phục được Tịnh Ngôn, đành phải đi tìm cô, nhưng chủ nhà nói cô đã chuyển đi rồi, không ngờ hôm nay lại tình cờ gặp nhau, thật ra là duyên phận.

Trình Gia Hưng đang đứng ở cửa đón khách cũng thấy cô, tiến lên hai bước nhìn kĩ lại, bất giác gọi: “Hủy Hủy?”

Kiểu gọi thân mật đó khiến cô dẫu và khách khứa đều đổ ánh mắt về Kiều Hủy, cũng có không ít người biết họ đã từng qua lại. Cô chỉ hận không thể tìm được một chỗ để trốn vào.

Từ Chính Ngạn nhạy cảm phát hiện ra vấn đề không hề bình thường, khẽ khàng nói bên tai cô: “Đừng trốn, cũng đừng sợ.”

Giọng nói trầm thấp của anh dường như ẩn chứa một sức mạnh trấn an thần kỳ. Kiều Hủy hít sâu một hơi, miễn cưỡng nở một nụ cười.

Sau phút mừng rỡ, Trình Gia Hưng mới nhìn đến Từ Chính Ngạn, vẻ phấn khởi cứng lại, anh ta khách sáo hỏi: “Đây là?”

“Chào anh, tôi là Từ Chính Ngạn.” Từ Chính Ngạn tự nhiên giơ tay ra, lại chợt nói thêm, “Bạn của Tiểu Hủy.”

Anh không nói là bạn trai, nhưng lại thân mật nắm tay Kiều Hủy, Kiều Hủy cũng không lên tiếng, để mặc mọi người tự tưởng tượng xem quan hệ của họ là gì.

Kiều Hủy cố lấy dũng khí, nói: “Chúc anh tân hôn vui vẻ.” Nhưng bàn tay cô lại bám lấy Từ Chính Ngạn.

Từ Chính Ngạn hỏi: “Không thoải mái à? Anh đã bảo em đừng miễn cưỡng đến rồi, sao em cứ cố? Em với anh Trình đây quen nhau nhiều năm, chắc chắn anh ấy không trách gì em đâu. Tôi nói có đúng không, anh Trình?”

Kiểu nói này rất có nghệ thuật, khiến người nghe đều hiểu, Kiều Hủy ồm nhưng vẫn cố gắng tới tham dự, hơn nữa bên cạnh còn có một người hoàn hảo hơn Trình Gia Hưng, thể diện trong ngoài đầy đủ, không ai có thể coi thường.

Trình Gia Hưng cứng miệng, không thể nói gì hơn, sắc mặt trắng bệch, cuối cùng bói rồi đáp lại: “Không đến được thì nhắn lại một tiếng là được rồi, sức khỏe quan trọng hơn mà.”

Từ Chính Ngạn thấy tình hình chuyển biến tốt, vừa dìu Kiều Hủy vừa nói: “Thật xin lỗi, tôi muốn đưa cô ấy về nhà trước, chúc anh và cô dâu trăm năm hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm.”

Lúc đi ngang qua cô thư ký đang ngần ngợ không hiểu chuyện gì, anh nhanh chóng dặn dò vài câu rồi đưa Kiều Hủy rời khỏi khách sạn. Sắp đến giờ bắt đầu bữa tiệc, tấm lòng của Kiều Hủy và anh cũng đã gửi đến cô dâu chú rể rồi.

Sự kiên cường của Kiều Hủy không duy trì được bao lâu, vừa rời khỏi khách sạn, cô đã òa khóc nức nở.

Từ Chính Ngạn đành phải đỗ xe ở ven đường, lần đầu tiên trong đời anh biết, thì ra, nước mắt phụ nữ lại nhiều đến vậy.

Nhưng anh còn nhớ, hai lần gặp trước, cô rất bình tĩnh ung dung. Rốt cuộc, đâu mới là con người chân thực của cô? Anh đang nghi ngờ rồi đây.

Từ Chính Ngạn đưa khăn tay của mình cho Kiều Hủy lau nước mắt. Cô khóc một lúc rồi ngủ thiếp đi, ánh trăng bàng bạc soi rõ vệt nước mắt trên mặt cô. Là nỗi đau thương như thế nào mới khiến cô khóc cả trong mơ? Anh chợt cảm thấy, người khiến cô khóc thật đáng chết.

Anh cứ lẳng lặng ngồi bên cô như vậy.

Sau này, Từ Chính Ngạn vô cùng kinh ngạc, bởi anh đã vì một người con gái không được tính là bạn mà làm một việc mình chưa từng làm.

Lúc trời gần sáng, Kiều Hủy mới từ từ mở mắt, nhất thời không biết mình đang ở đâu. Đến khi cô nhìn thấy chiếc áo khoác âu phục màu xám trên người mình, bên cạnh là người đàn ông đang nhắm nghiền mắt, những việc xảy ra vào tối hôm qua mới ulla về.

Cô không tài nào ngồi thẳng dậy được, ngủ trong xe không thoải mái, tiếng động nhẹ từ chỗ cô khiến Từ Chính Ngạn tỉnh lại. Anh ngồi ngay ngắn, nhìn cô một lúc lâu rồi mới nói: “Tốt hơn chút nào chưa?” Anh cảm thấy, dường như đôi mắt cô được nước mưa gột rửa trở nên trong veo, hẳn là đã ổn rồi.

Kiều Hủy gật đầu, chân thành nói: “Anh Từ, cảm ơn anh.”

“Gọi tôi là Chính Ngạn thôi.” Từ Chính Ngạn không hiểu vì sao, đột nhiên mình lại bực bội khi cô gọi bằng thái độ xa cách như vậy, rồi anh nói tiếp: “Tối hôm qua, tôi nói tôi là bạn của em, tôi gọi em là Tiểu Hủy, thế nên em phải gọi tên tôi mới đúng.”

“Như thế không thích hợp cho lắm...” Kiều Hủy thì thầm, bị ánh mắt sắc bén của anh chiếu qua, lại nhớ đến việc anh đã chứng kiến bộ dạng tồi tệ của mình, cô đành theo ý anh, “Được rồi, Chính Ngạn.”

Từ Chính Ngạn hài lòng gật đầu, liếc qua đồng hồ rồi khẽ mỉm cười, “Vừa khéo, nghe nói cảnh mặt trời mọc trên núi Phi Hà rất tuyệt, chúng ta đi ngắm mặt trời mọc đi.”

Trên đỉnh núi, vầng mặt trời đỏ rực như chỉ cần vươn tay ra là chạm tới được, sắc đỏ thuần túy, khiến người ta nhìn mà nghệt thở.

Bỗng dưng, Từ Chính Ngạn kéo tay Kiều Hủy và nói: “Nào, hết to những chuyện không vui lên đi, tâm trạng sẽ tốt hơn nhiều đấy.” Kiều Hủy nường ngập cảm nhận sự ấm áp trong lòng bàn tay anh, lại nghe thấy anh thúc giục: “Nhanh lên, cực kỳ hiệu quả đấy, hồi bé tôi cũng hay làm thế.”

“Ừm.” Kiều Hủy tự nhiên rút tay khỏi tay anh, chụm hai tay bên miệng, hô to về phía thung lũng ngập nắng: “Trình Gia Hưng, tôi không cần anh, sau này cũng không phải đau khổ vì anh nữa...”

Tiếng vang lan ra xa, Kiều Hủy quyết tâm bắt đầu một cuộc sống mới.

4. Chương 4

Kiều Hủy thay đổi một công việc khác, làm thiết kế quảng cáo cho một công ty địa phương. Vì hạng mục làng du lịch nên Từ Chính Ngạn thường đi đi về về giữa hai thành phố. Hai người cũng dần liên lạc với nhau nhiều hơn. Cô dẫn anh đi ngao du sơn thủy, đi ăn trong những con ngõ nhỏ, dần dần hiểu ra, vẻ lạnh lùng của Từ Chính Ngạn chỉ là bề ngoài, thật ra, anh là người rất dễ gần.

Nửa năm trôi qua, Kiều Hủy từng bước thoát khỏi nỗi phiền muộn liên quan đến Trình Gia Hưng.

Hôm nay vừa tan ca, cô nhận được điện thoại của Từ Chính Ngạn, có điều, không phải là số mọi khi.

“Em đang ở đâu đấy?” Giọng nói rất đỗi quen thuộc.

Kiều Hủy khẽ cười, lúc nói chuyện, miệng đã thở ra khí, “Vừa tan ca. Còn anh? Lại đang uống cà phê với mi nhân à?”

Câu trêu đùa của cô khiến Từ Chính Ngạn bật cười, “Sáng nay anh mới về, mất di động nên đổi số mới, mình gặp nhau ở chỗ cũ nhé?”

“Dạ được!” Kiều Hủy thoải mái nhận lời.

Đi ngang qua sạp báo gần bến xe buýt, cô lơ đãng nhìn thấy số báo đặc biệt.

Tổng giám đốc Từ thị hẹn hò với ngọc nữ nổi tiếng trong khách sạn năm sao — Tiêu đề thật dễ gây chú ý. Ông chủ còn nói: “Số tạp chí này bán chạy nhất hôm nay đấy, đây là quyển cuối cùng rồi, có lấy không?”

Đến khi Kiều Hủy định thần lại, cô đã cầm quyển tạp chí và lên xe buýt, cô vốn không phải là người quan tâm đến tin tức thị phi...

Vừa xem hết bài về Từ Chính Ngạn, cũng vừa lúc đến nơi.

Nơi họ hẹn nhau là một quán cà phê phong cách cổ, ông chủ từng làm ca sĩ hát rong ở phương Bắc, nên cách bài trí khá bay bổng.

Đẩy cánh cửa gỗ ra, Kiều Hủy chỉ liếc mắt một cái là đã có thể thấy bóng dáng bên cửa sổ. Đang là mùa đông, chiếc áo măng-tô dạ màu thẫm càng khiến anh trông bánh bao hơn. Kiều Hủy chợt nhớ đến bài báo kia, những tin đồn về anh thường đi cùng với mỹ nữ, không hiểu kiểu phụ nữ nào mới chiếm được trái tim người đàn ông này.

Từ Chính Ngạn gọi cho cô một ly cappuccino mà cô thích, nhưng vừa nhướng mắt lên lại thấy cô không đeo khăn, liền nhíu mày, “Hôm nay chỉ có không độ, sao mặc ít thế này?”

Nghe vậy, Kiều Hỷ cúi đầu nhìn bộ quần áo mình mặc, chợt thấy buồn cười, “Quần như cái bánh thế này rồi mà còn ít?” Anh lịch thiệp kéo ghế ra giúp cô, cô ngồi xuống chợt ngửi thấy mùi thơm của sữa, bấy giờ mới cảm thấy ngoài trời lạnh thật.

Cô giấu tay vào tấm thảm phủ, sau khi nhấp một ngụm cà phê liền cảm thấy dễ chịu.

Từ Chính Ngạn thấy lớp bột sữa dính bên miệng cô thì không khỏi bật cười, nhưng giây tiếp theo, vừa nhìn thấy quyển tạp chí lá cải cô đặt trên bàn, gần như muốn xuyên thủng nó.

Anh nhướn mày, “Mấy cái này toàn là phóng viên viết linh tinh, bịa đặt vớ vẩn, có gì hay mà xem?”

Kiều Hỷ đang thưởng thức cà phê, bất thành linh nghe thấy anh nói một câu như vậy, phải mất một lúc mới hiểu anh đang ám chỉ cái gì. Cô vô thức gõ gõ ngón tay trên mặt quyển tạp chí, từ mặt anh sang khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ của cô minh tinh, rồi nghiêng đầu nói: “Viết hay lắm, ảnh chụp cũng đẹp nữa.” Lúc anh sắp biến sắc, cô lại tỏ ra nghiêm túc, “Ừm, báo giải trí hay khuếch đại sự thật mà.”

Từ Chính Ngạn cười rộ lên, sau đó lại cảm thấy có điều bất thường, chợt gần giọng nói: “Không phải là khuếch đại, căn bản là không có chuyện gì, chỉ là công ty mời cô ấy làm đại diện cho sản phẩm mới thôi, thế mà người ngoài đã phô ra thành chuyện không tốt như vậy.”

Kiều Hỷ hí hửng, hỏi vặn lại: “Đánh mất điện thoại thật à? Hay là để ở chỗ mỹ nhân rồi?” Làm mất cũng vẫn có thể lấy lại số cũ, đây rõ ràng là trốn tránh vấn đề.

Từ Chính Ngạn nhìn thẳng vào đôi mắt chớp hay háy của cô, hàng mi như cây quạt phe phẩy qua tim anh, nhưng cô lại không hề phát hiện ra, điều này khiến anh có chút bức tức.

“Số này, chỉ cho người nhà...” Anh bỗng ngừng lại, gương mặt đầy vẻ thận trọng, “Cũng có vài người bạn biết.”

Bạn bè biết số bí mật của Từ Chính Ngạn, ý nghĩa không tầm thường chút nào.

Tim Kiều Hỷ đập thành thạch, sự ám chỉ này quá rõ ràng, cô không phải đầu đất, cũng không phải là cô bé ngây thơ không hiểu sự đời.

Cô bắt đầu đánh trống lảng: “Cappuccino hôm nay ngọt quá, hơi ngấy.” Cô thừa nhận, cô không phải cao thủ đánh trống lảng, lẩn tránh rất rõ ràng.

Từ Chính Ngạn là ai? Anh không cho cô lùi bước, liền trầm giọng nói: “Kiều Hỷ, em hiểu ý anh mà.”

Anh đã cho cô nhiều thời gian rồi.

“Em hiểu, chúng ta là bạn mà.” Kiều Hỷ cười gượng hai tiếng, “À, em nhớ ra là còn có việc phải làm, em về trước đây.”

Cô xách túi chạy trốn chết, dường như quên hẳn ánh mắt sâu thẳm phía sau.

Kiều Hỷ bắt đầu giả vờ bận rộn, cố tình không nhận điện thoại, còn coi như không biết anh đến thành phố này.

Nhưng trong đời Từ Chính Ngạn không có hai chữ thất bại, thứ anh nhìn trúng, anh sẽ tìm mọi cách để có được, càng quan trọng hơn là, anh biết Kiều Hỷ không phải là không động lòng với anh. Anh như một tay thợ săn đầy nhẫn nại, từng bước giăng một cái bẫy, tóm lấy người trong lòng.

Nhưng anh lại quên mất, trên đời còn có chuyện cẩn thận đến mấy cũng lộ sơ suất, con thỏ nhỏ bị dồn ép quá cũng sẽ quay ra cắn người.

Kiều Hỷ đã đồng ý với bố mẹ đi xem mặt.

Hôm nay, rốt cuộc, Từ Chính Ngạn cũng không thể kiềm chế được nữa, anh muốn đi tìm con mèo Kiều Hỷ vẫn đang lẩn tránh anh. Anh đỗ xe ở ven đường đối diện công ty cô, nhìn cô vừa nói cười với đồng nghiệp, vừa đi qua cánh cửa xoay tròn.

Chỉ có điều, hôm nay, dường như cô có gì đó khác lạ, trang điểm, váy ngắn đến đầu gối, trông hoạt bát hơn, hấp dẫn hơn, khiến anh trong thoáng chốc phải nhíu mày.

Anh thấy cô bắt taxi, lần đầu tiên trong đời anh làm trò tiểu nhân là theo đuôi đến một nhà hàng ở phía tây.

Dù thế nào anh cũng không hề nghĩ đến chuyện, cô đi xem mặt!

Từ Chính Ngạn lạnh lùng bấm số điện thoại của cô, “Em đang ở đâu? Anh muốn gặp em, lập tức, ngay lập tức.”

Kiều Hủy mỉm cười xin lỗi với người đối diện, nghiêng người che miệng và nhỏ giọng nói: “Anh phát điên à? Tối nay em không rảnh.”

“Anh không phát điên, em rảnh rồi đi gặp người khác, chứ không rảnh để gặp anh hả? Kiều Hủy, em ra đây, hay là để anh vào trong đây?”

Có lẽ anh rất tức giận nên mới gọi cả họ cả tên cô.

Từ Chính Ngạn phát hiện ra, tính tốt anh tu dưỡng bấy lâu nay đã bị cô làm cho tan biến rồi.

Kiều Hủy không nói gì nữa, vội vàng cúp điện thoại. Cô to gan đánh cược, dựa theo tính cách của Từ Chính Ngạn, anh chỉ uy hiếp cô chứ không thật sự đẩy cô vào hoàn cảnh khó xử.

Thì ra, cô đã hiểu anh như vậy.

Vì cuộc điện thoại của Từ Chính Ngạn mà bữa cơm này chẳng còn thấy vị gì nữa. Có lẽ trong mắt bố mẹ và người ngoài, người đàn ông trước mặt cô đây có nghề nghiệp ổn định, vẻ ngoài đứng đắn ưa nhìn, cử chỉ tao nhã, đích thị là một đối tượng khó tìm.

Nhưng Kiều Hủy lại không khống chế được việc bất giác đem anh ta ra so sánh với Từ Chính Ngạn. Anh ta không có đôi mày rậm như Từ Chính Ngạn, ánh mắt anh ta không sâu hút như Từ Chính Ngạn, lời nói và cử chỉ của anh ta không có sức cuốn hút như Từ Chính Ngạn.

Thế nhưng, Từ Chính Ngạn quá ưu tú, cho nên, Kiều Hủy không dám, cô không dám đi vào vết xe đổ.

Bữa cơm nhanh chóng kết thúc, đối phương cũng tỏ vẻ lịch thiệp mà đưa cô về nhà.

5. Chương 5

Quay đầu lại, Kiều Hủy cảm giác trong góc tối có một bóng đen, xung quanh vô cùng tĩnh lặng, dường như cô đã quên phải làm gì, chỉ đứng yên nhìn đối phương tiến lại gần mình. Anh đưa tay tóm vai cô, không mấy dịu dàng kéo cô vào lòng, lại dùng sức ghì cô vào bức tường phía sau.

Về mặt của Kiều Hủy không chỉ còn dùng từ khiếp sợ để hình dung. Cô nhếch khóe miệng, đưa mắt nhìn người đàn ông đang nổi cơn thịnh nộ trước mặt. Hình như anh uống rượu, mùi rượu nồng nặc phả qua chóp mũi cô.

Cô liền tóm lấy vạt áo anh, thì thào nói: “Anh uống rượu à? Buông em ra mau, dừng...”

Lời nói của cô đã bị anh ngậm vào miệng, trần trọc rồi lại nhẹ nhàng đầy cảm dỗ, nụ hôn điêu luyện khiến cô hoàn toàn chìm đắm.

Từ Chính Ngạn vội vàng buông tay, vì hôn phải giọt nước mắt của cô. Lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác thất bại, dưới ánh đèn mờ mờ của con phố, không thể nhìn ra khuôn mặt anh đang mang vẻ gì.

“Thật sự là không thích anh sao?” Từ Chính Ngạn thở dài, đưa ngón tay lau giọt lệ bên khóe mắt cô.

Kiều Hủy vui mừng vào ngực anh, lắc đầu, rồi lại lắc đầu.

Lúc anh tưởng rằng cô không chịu nói gì nữa thì giọng nói nghẹn ngào truyền đến: “Lúc trước, bố mẹ anh ấy không đồng ý cho bọn em yêu nhau, gia thế của anh ấy tốt hơn em rất nhiều, anh ấy không chịu được áp lực trong nhà nên đành buông tay...”

Điều kiện của Từ Chính Ngạn, còn hơn Trình Gia Hưng gấp trăm lần.

“Em so sánh anh với Trình Gia Hưng?” Từ Chính Ngạn nắm chặt bờ vai cô, giọng nói sau khi uống rượu trở nên khàn khàn, đượm chút vẻ lạnh lùng.

Kiều Hủy ngẩng đầu, vội vàng cãi lại: “Không phải thế.” Trong đêm tối, ánh mắt của anh như hút chặt lấy cô, trong lòng khó chịu, cô cúi đầu nỉ non: “Chính Ngạn, tại em sợ.”

Một lúc lâu sau, Từ Chính Ngạn mới ôm ghì cô vào lòng, đặt một nụ hôn khẽ lên trán cô: “Đồ ngốc, anh biết rồi.”

Dục tốc bất đạt.

Từ Chính Ngạn không tiến tới gần Kiều Hủy, vẫn lấy thân phận bạn bè, lấy cách thức của mình để quan tâm đến cô, chăm sóc cho cô.

Với kiểu quan hệ mập mờ giữa bạn và người yêu thế này, họ không sốt ruột, nhưng người ngoài thì không thể ngồi yên được.

Tổng Nghị chiều vợ có tiếng, sau khi kết hôn, cuộc sống của Từ Tịnh Ngôn vô cùng dễ chịu. Cô ấy cảm thấy mình hạnh phúc, nên anh trai cô và Kiều Hủy lại càng phải hạnh phúc hơn.

Từ Tịnh Ngôn không có tính nhẫn nại được như anh trai, mà đến tìm Kiều Hủy luôn.

Cô ấy vẫn dịu dàng thanh tao như lần đầu tiên gặp Kiều Hủy, có điều, cử chỉ đã có thêm đôi nét của phụ nữ trưởng thành.

“Tối qua, em với Tổng Nghị đã bàn bạc, thế giới hai người đủ rồi, giờ cần có một đứa bé.” Từ Tịnh Ngôn coi Kiều Hủy như tri kỷ, khi nói những chuyện này cũng không cần kiêng dè.

Kiều Hủy thoáng ngạc nhiên rồi lại mừng thay cho cô ấy: “Thế thì tốt quá rồi, trong nhà có một đứa trẻ con náo nhiệt hẳn.”

Từ Tịnh Ngôn gật đầu, rồi lại lắc đầu, “Vốn là thế, nhưng em với anh ấy cũng đã nói, ngày nào anh trai em chưa kết hôn, ngày đó em còn chưa yên tâm, không thể chăm sóc đứa nhỏ được.”

“Á.” Ánh mắt chăm chú của cô ấy khiến Kiều Hủy càng ngượng hơn, “Chuyện này...” Lấp bắp mãi mà không nói được câu đầy đủ.

“Anh trai em ấy mà, tướng mạo, gia cảnh, nhân phẩm, cái gì cũng tốt. Lúc trước em cảm thấy anh ấy cực kỳ độc đoán, không hỏi ý kiến em mà đã quyết định hôn sự của em với Tổng Nghị, nhưng thật ra anh ấy đúng, anh ấy giúp em chọn được một người chồng tốt. Bây giờ anh ấy chọn chị, mà em cũng thích chị, cho nên, Tiểu Hủy à, chị còn lo cái gì nữa?” Từ Tịnh Ngôn chợt dừng lại một lát, “Chị cũng thấy rồi mà, bố mẹ em dễ tính lắm, mọi chuyện trong nhà đều do anh em quyết định cả.”

Ở bên nhau hơn một năm, Từ Chính Ngạn tốt thế nào, sao Kiều Hủy lại không biết.

Cô cũng không hiểu tại sao mình do dự, hình như thiếu một luồng gió trợ lực nào đó.

“Chị biết không? Việc đàm phán dự án làng du lịch đã xong rồi, công trình thi công thuận lợi, anh em chẳng cần đến làm gì, nhưng anh ấy vẫn tới lui thường xuyên...”

Sau này, Kiều Hủy bổ sung thêm vào câu nói của Từ Tịnh Ngôn, chẳng những tới lui thường xuyên, mà còn chẳng ngại mưa gió.

Hôm nay là cuối tuần, dự báo thời tiết đưa tin bão lên đến cấp cảnh báo vàng, bầu trời một màu xám nặng nề.

Kiều Hủy ở nhà đến phát chán, cầm điều khiển xoay qua xoay lại.

Điện thoại bỗng đổ chuông, cô bắt máy, đầu dây bên kia đặc tiếng mưa rơi rầm rì, còn có cả tiếng nói của Từ Chính Ngạn: “Anh đây.”

“Chỗ anh cũng mưa à?” Kiều Hủy cầm chặt dây điện thoại.

“Anh không biết.” Từ Chính Ngạn khẽ cười, “Anh đang ở dưới nhà em mà.”

Kiều Hủy thần thờ một lúc rồi vội vàng quăng điện thoại xuống, chạy ra cửa, lao xuống tầng dưới.

Đã lâu rồi cô không nổi nóng, nhưng lúc này lại sắp nổi cơn tam bành, quát lên với anh: “Từ Chính Ngạn, anh không nhìn xem thời tiết thế nào à? Bão to đấy!”

“Anh biết mà.” Từ Chính Ngạn vẫn cười, đầu tóc quần áo đều bị ướt nhưng bộ dạng không hề nhếch nhác. Anh thu hết vẻ lo lắng của cô vào đáy mắt, mà có lẽ chính cô cũng không phát hiện ra, hai chiếc dép lê trên chân cô không cùng màu.

“Biết mà anh còn đến?” Thấy anh vẫn ổn cô mới yên tâm.

“Nhớ em, muốn gặp em nên đến.” Từ Chính Ngạn không suy nghĩ nhiều mà nói theo cách rất tự nhiên, “Lúc anh đến thì trời chưa mưa, em không phải lo.”

Hốc mắt Kiều Hủy ngẩn lệ, lại chợt nhớ đến lời nói của Từ Tịnh Ngôn hai hôm trước. Vì thế, cô hỏi Từ Chính Ngạn: “Tịnh Ngôn nói, dự án làng du lịch đã vào quỹ đạo rồi hả?”

“Ừm.” Anh thần nhiên đáp, nhưng vẫn nhìn cô chăm chú.

Cô bị anh nhìn như vậy nên hơi mất tự nhiên, chợt cup mí mắt rồi nói: “Chỗ này chỉ là thành phố nhỏ, không trù phú, cũng chẳng có phong cảnh đẹp, tại sao anh còn muốn đến?”

“Anh thích nơi này.” Giọng nói đồng đặc của Từ Chính Ngạn xuyên qua màn mưa rót thẳng vào tai cô, “Bởi vì nơi này có em.”

Kiều Hủy không đáp lại.

Cô kiễng mũi chân, đưa hai tay ôm cổ anh, chủ động hôn anh.

Từ Chính Ngạn nghe thấy cô nỉ non đề nghị: “Chính Ngạn, mình kết hôn đi.”

-Hết-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-pho-tinh-yeu>